

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Predikátní vína a. s.,** se sídlem Vinařská 484, Zaječí, zastoupen JUDr. Vojtěchem Mihalíkem, advokátem se sídlem Brněnská 154/32, Mikulov, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce,** se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 7. 2018, č. j. 31 Ad 19/2016 - 149,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 7. 2018, č. j. 31 Ad 19/2016 - 149, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorát v Hradci Králové (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 11. 2015, č. j. SZPI/AJ671-15/2015, byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o vinohradnictví a vinařství“), kterého se měl dopustit tím, že dne 2. 4. 2015 uvedl na trh v provozovně v Hradci Králové, Kutnohorská 226, víno na keg sudu označené jako „Tramín víno bílé polosladké, víno z Moldávie, alk. 12 % obj., č. š. 353, plněno ve Vinařství U Kapličky, s. r. o., Zaječí, ČR“ (dále též „víno Tramín“), které bylo podrobeno nepovoleným enologickým postupům (přidávání vody a syntetického glycerolu a zvyšování přirozeného obsahu alkoholu).

[2] Dále byl žalobce shledán mj. vinným ze spáchání správního deliktu nedodržení požadavku na bezpečnost potravin podle § 17 odst. 1 písm. p) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o potravinách“), kterého se měl dopustit tím, že dne 2. 4. 2015 uvedl na trh v provozovně Hradec Králové, Kutnohorská 226, víno na keg sudu označené jako „Chardonnay víno bílé polosladké, víno z EU – Španělsko, alk. 12 % obj., č. š. 2162, plněno ve Vinařství U Kapličky s. r. o., Zaječí, ČR“ (dále též „víno Chardonnay“), které nebylo vhodné k lidské spotřebě (z důvodu kontaminace cizorodými a jinými látkami, resp. z důvodu, že v době kontroly bylo zkažené).

[3] Za uvedená jednání mu byla uložena pokuta ve výši 110 000 Kč a povinnost uhradit náklady laboratorního rozboru ve výši 33 900 Kč a náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[4] Žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 9. 2016, č. j. SZPI/AJ671-21/2015, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná nepřisvědčila námitce, že bylo nutno provést důkaz dokladem V I 1, tedy dokladem, kterým se žalobce hodlal liberovat. Tento doklad nemůže prokázat, že nedošlo ke spáchání předmětných správních deliktů, resp. že víno nevykazovalo shora uvedené vady. Tento doklad pouze prokazuje souladnost dováženého produktu z požadavky nařízení Komise (ES) č. 555/2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína (dále jen „nařízení č. 555/2008“). Z tohoto důvodu nebylo nutné provádět důkaz uvedeným dokladem V I 1. Žalovaná dodala, že žalobce pouze pasivně spoléhal na uvedený doklad a žádnou další aktivitu stran své liberace nevyvinul. Stejně tak správní orgán nepochybil, pokud nevyhověl návrhu žalobce na provedení výslechu J. D., zaměstnankyně žalobce, která byla přítomna při odběru vzorků vína Chardonnay.

II.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který jí shora označeným rozsudkem vyhověl, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud vyšel z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 31 A 103/2016 - 107, ve kterém bylo rovněž posuzováno, zda se lze liberovat předložením dokladu V I 1, a to u subjektu, který žalobci dodával víno – Vinařství U Kapličky s. r. o. Krajský soud v souladu s uvedeným rozsudkem konstatoval, že ač je odpovědnost za správní delikt dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství objektivní, lze se jí zprostit naplněním liberačního důvodu dle § 40 odst. 1 téhož zákona. Právnická osoba dle něj za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Krajský soud vytkl žalované, že se uvedeným dokladem V I 1 podrobněji nezabývala. Evropská unie právní úpravou obsaženou v nařízení č. 555/2008 a uváděním autorizovaných subjektů v seznamu dle něj vedeném projevuje důvěru v osvědčení vystavované těmito subjekty a bez dalšího tato osvědčení uznává. Požadavek žalovaného, aby žalobce subjektům autorizovaným třetími zeměmi nedůvěřoval, a bez dalšího vína dále prověřoval, spatřuje krajský soud jako odporující výše uvedeným principům a naopak je toho názoru, že spoléhání na správnost takového dokumentu je souladné jak s úmyslem EU v citovaném nařízení, tak s navazující českou právní úpravou. Krajský soud uzavřel, že žalobce se sice

dopustil správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství, pokud jím obchodované víno neodpovídalo enologickým postupům dle čl. 80 odst. 2 písm. a) nařízení EU č. 1308/2013, nicméně zcela jistě nebyla v takovém případě vyloučena možnost postupovat dle § 40 odst. 1 uvedeného zákona, tedy zvažovat liberaci. Z tohoto důvodu zrušil rozhodnutí žalované a uložil jí, aby v dalším řízení znovu posoudila možnost liberace.

[7] Krajský soud přisvědčil i žalobní námitce, že bylo nutné vyslechnout J. D., zaměstnankyni žalobce. Žalobce totiž tvrdil, že J. D. poté, co narazila keg sud a zjistila, že víno Chardonnay nebylo vhodné k lidské spotřebě, víno zlikvidovala. Pokud pak bylo víno zlikvidováno a nebylo uváděno do oběhu, nemohlo dojít ke spáchání správního deliktu. Ze spisové dokumentace přitom jednoznačně neplyne, z jakého sudu byl odebrán vzorek nevyhovujícího vína Chardonnay. Uložil proto žalovanému, aby v dalším řízení vyslechl J. D.

III.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že doklad V I 1 představuje vynaložení veškerého úsilí, které je možno požadovat po účastníkovi řízení, aby zabránil protiprávnímu jednání. Doklad V I 1 je vydáván státními orgány třetích zemí při vývozu vinařských produktů z těchto zemí do zemí EU. Z pohledu osvědčení skutečné kvality vína je vzhledem k omezenému rozsahu prováděných analýz pro získání osvědčení nutno považovat doklad V I 1 za zcela nedostačující, a ve své podstatě jen formální dokument. Větu v uvedenou v dokladu, která prohlašuje, že vinařský produkt byl vyroben za použití enologických postupů schválených EU, je nutno chápat tak, že orgán dozoru třetí země potvrzuje toliko skutečnost, že víno bylo vyrobeno enologickými postupy, které jsou zkoumány prostřednictvím prováděných laboratorních analýz. Zároveň stěžovatelka poukázala na to, že v Moldavsku neprovádí odběr vzorku a přepravu do akreditované laboratoře zástupce dozorového orgánu, který vystavuje doklad V I 1, nýbrž sám zástupce žadatele o vystavení dokladu V I 1, což nutně snižuje jeho důvěryhodnost. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že žalobce o problematické kvalitě vín původem z Moldavska v době uvádění předmětných vinařských produktů musel vědět, přesto se i nadále nedůvodně spoléhal na to, že tato vína nebudou vykazovat žádné závady. K tomu poukázal i na rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Ústí nad Labem, ze dne 2. 5. 2014, č. j. SZPI/AC571-13/2014, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 16. 9. 2014, č. j. SZPI/AC571-16/2014. Stěžovatelka dále namítla, že nebylo sporu o tom, z jakého sudu byl vzorek nevyhovujícího sudového Chardonnay odebrán. Poukázala na protokol o kontrole ze dne 19. 5. 2015, č. P051-60458/15, který obsahoval jasně formulované kontrolní zjištění ohledně odběru předmětného vzorku dne 2. 4. 2015. V zastoupení žalobce jej převzala a podepsala J. D. Žalobce proti protokolu o kontrole nepodal žádné námitky. J. D. přitom dne 19. 5. 2015 sdělila, že předmětné víno bylo prodáno. Až v průběhu správního řízení žalobce tuto informaci změnil – uvedl, že víno bylo zlikvidováno, což chce doložit pouze výpovědí J. D. Stěžovatelka proto důkaz touto

výpovědí neshledala věrohodným. Krajský soud proto neměl stěžovatelce uložit, aby vyslechla J. D.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[14] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, v němž vyložil, že „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“.

Obdobně judikoval i Ústavní soud, který konstatoval, že *„[s]oudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“ (nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

[15] V projednávané věci však Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal, neboť je z něj zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil a z jakých důvodů přistoupil ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[16] Následně soud přistoupil k posouzení kasačního důvodu ve smyslu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávného právního posouzení.

[17] Podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění rozhodném v projednávané věci, se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako výrobce nebo jako osoba uvádějící produkt na trh dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou předpisem Evropské unie upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty.

[18] Podle § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.

[19] V projednávané věci bylo zjištěno, že žalobcem do oběhu uváděné víno neodpovídalo enologickým postupům schváleným Evropskou unií, a tedy bylo vyrobeno či uváděno na trh v rozporu s čl. 80 odst. 2 písm. a) nařízení EU č. 1308/2013.

[20] Spornou otázkou v projednávané věci je možnost liberace, tedy vyvinění ze spáchaného deliktu, a to s ohledem na existenci dokladu V I 1, které pro dovoz ze třetích zemí vyžaduje právo EU a o kterém se žalobce a krajský soud domnívají, že může naplnit kriterium *„vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil“* ve smyslu § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství. Jeho povahu vymezuje článek 43 nařízení č. 555/2008, podle něhož se osvědčení a zpráva o výsledku rozboru pro každou zásilku určenou pro dovoz do Společenství vyplňují na samostatném dokladu V I 1, který je podepsán odpovědným pracovníkem úředního subjektu a odpovědným pracovníkem uznané laboratoře podle článku 48.

[21] Nejvyšší správní soud se totožnou otázkou zabýval v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018 - 25, kde mj. uvedl, že:

„Spornou otázkou v projednávané věci je možnost liberace, tedy vyvinění ze spáchaného deliktu, a to s ohledem na existenci dokladu V I 1, které pro dovoz ze třetích zemí vyžaduje právo EU a o kterém se žalobce a krajský soud domnívají, že může naplnit kriterium „vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil“ ve smyslu § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství. Jeho povahu vymezuje článek 43 nařízení č. 555/2008, podle něhož se osvědčení a zpráva o výsledku rozboru pro každou zásilku určenou pro dovoz do

Společenství vyplňují na samostatném dokladu V I 1, který je podepsán odpovědným pracovníkem úředního subjektu a odpovědným pracovníkem uznané laboratoře podle článku 48. Je třeba vyjít z toho, že zákon o vinohradnictví a vinařství v § 39 zakotvil objektivní odpovědnost za spáchané správní delikty.

(...) *Doklad V I 1 je společně se zprávou o výsledku analýzy vypracovanou subjektem nebo útvarem pověřeným zemí, ze které výrobek pochází, dokumentem, který primárně umožňuje vstup výrobků ze třetích zemí na trh EU. Jak připomněla stěžovatelka, jde pouze o administrativní povolení ke vstupu předmětného vína do prostoru EU, které kontroluje primárně celní úřad jakožto kompetentní úřad umožňující vstup produktu do volného oběhu. Jinak řečeno tento doklad představuje pouze nezbytnou podmínku pro vstup vína na území EU a bez něj by moldavské víno do ČR vůbec nemohlo být dovezeno. Předložení takového dokumentu, bez kterého by víno ani nemohlo být do zemí EU legálně dovezeno, lze ovšem těžko pokládat za ono „vynaložení veškerého úsilí", které vyžaduje § 40 zákona o vinohradnictví a vinařství k liberaci ze žalobcem spáchaného deliktu. Ve spojení „vynaložení veškerého úsilí" je zjevně obsažen požadavek konat něco víc, než pouze splnit podmínky pro legální dovoz vína do ČR, jinak by už samotný fakt, že víno bylo dovezeno legálně, tedy za splnění podmínek požadovaných právem EU pro volný pohyb zboží, navždy zbavoval dovozce či prodejce vína veškeré odpovědnosti za kvalitu daného vína, a to navzdory tomu, že jeho odpovědnost je zákonem o vinohradnictví a vinařství konstruována jako odpovědnost objektivní. S takovým výkladem se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Pokud byl žalobce sankcionován za to, že jím prodávané víno nesplňovalo požadované enologické postupy, nemůže se zprostit objektivní odpovědnosti za kvalitu tohoto vína pouze na základě toho, že je dovezl s doklady potřebnými k legálnímu dovozu. Pouhou legálnost dovozu vína totiž nelze označit za „vynaložení veškerého úsilí". Navíc ke změně naměřených hodnot a zhoršení kvality vína může dojít i v průběhu jeho přepravy či v důsledku nesprávného uskladnění apod., a rovněž z tohoto důvodu není možné spoléhat na osvědčení vydané zemí původu před vývozem do EU. V opačném případě by se mohly na základě takového osvědčení liberovat rovněž ty osoby, které se deliktu dopustily až na území České republiky. Takový závěr by tak umožnil dovoz a distribuci nekvalitních vín ze třetích zemí na území České republiky, a nadto by nepřípustně zvýhodňoval obchodníky s tímto druhem zboží oproti ostatním, ať už obchodníkům s vínem z jiných členských zemí EU, nebo obchodníkům s jiným druhem zboží, na které jsou kladeny přísnější požadavky. V nařízeních EU, která se týkají vývozu a dovozu vína ze třetích zemí, není otázka důvěryhodnosti posouzení kvality vína v dokladu V I 1 nikde výslovně zmíněna, ale je v nich uváděno, že má díky těmto nařízením dojít ke zjednodušení obchodu se třetími zeměmi (viz např. preambule nařízení č. 555/2008, bod 37). Zdejší soud nepřisvědčil argumentaci krajského soudu, podle které má toto osvědčení zároveň roli závazného posouzení kvality vína, na které se mohl žalobce spolehnout. Nejvyšší správní soud dospěl (...) k závěru, že pro naplnění liberačního důvodu nepostačuje pouhé spolehnutí se na kontrolu kvality vína provedenou dodavatelem (resp. útvarem, který v zemi původu provedl laboratorní testy). (...) Zároveň stěžovatelka nepochybila, pokud neprovedla jako důkaz osvědčení V I 1. Chtěl li se žalobce odpovědnosti za správní delikt v průběhu správního řízení zprostit, bylo pouze na něm, aby prokázal liberační důvody. Žalobce však navrhl jen důkaz v podobě osvědčení V I 1, jenž ke zproštění jeho odpovědnosti vést nemohl.*"

[22] Z rekapitulovaného rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018 - 25, tedy vyplývá, že doklad V I 1 je společně se zprávou o výsledku analýzy vypracovanou

subjektem nebo útvarem pověřeným zemí, ze které výrobek pochází, dokumentem, který primárně umožňuje vstup výrobků ze třetích zemí na trh EU. Jde pouze o administrativní povolení ke vstupu předmětného vína do prostoru EU, které kontroluje primárně celní úřad jakožto kompetentní úřad umožňující vstup produktu do volného oběhu. Jinak řečeno, tento doklad představuje pouze nezbytnou podmínku pro vstup vína na území EU a bez něj by moldavské víno do ČR vůbec nemohlo být dovezeno. Předložení takového dokumentu však nelze považovat za *„vynaložení veškerého úsilí“*, které vyžaduje § 40 zákona o vinohradnictví a vinařství k liberaci ze spáchaného deliktu. Ve spojení *„vynaložení veškerého úsilí“* je zjevně obsažen požadavek konat něco víc, než pouze splnit podmínky pro legální dovoz vína do ČR. Jinými slovy, pokud byl žalobce sankcionován za to, že jím prodávané víno nesplňovalo požadované enologické postupy, nemůže se zprostit objektivní odpovědnosti za kvalitu tohoto vína pouze na základě toho, že je dovezl s doklady potřebnými k legálnímu dovozu. Pouhou legálnost dovozu vína totiž nelze označit za *„vynaložení veškerého úsilí“*.

[23] Výše uvedené závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. I v něm se žalobce hodlal zprostit odpovědnosti pouze předložením dokladu V I 1. Takový podklad však ke zproštění jeho odpovědnosti vést nemohl. Podrobněji viz shora citovaný rozsudek ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018 - 25, kterým byl nadto zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 31 A 103/2016 - 107, tedy rozsudek, o který se opíral při svých závěrech i Krajský soud v Hradci Králové. Již z těchto důvodů bylo nutno rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušit.

[24] Důvodný shledal Nejvyšší správní soud i druhý stížní bod. V něm stěžovatelka namítala, že nebylo třeba provádět výslech J. D., neboť ze spisu vyplývá, z jakého sudu byl vzorek nevyhovujícího sudového vína Chardonnay odebrán.

[25] V dokladu o provedených kontrolních úkonech ze dne 2. 4. 2018, č. D008-60458/15 (na č. l. 1 správního spisu) je uveden popis odběru vzorků vč. vína Chardonnay. Mj. se tam uvádí, že: *„Odebrána byla vína z naražených KEG sudů vyvedených do stáčecích kohoutů za obslužný pult a která byla na obalu keg sudu označena následovně... Chardonnay víno bílé polosladké, víno z EU – Španělsko, alk. 12% obj., č. š. 2162, plněno v: Vinařství u Kapličky s.r.o., Zaječí, Česká republika, á 50 l, celkové množství vína na provozovně 235,25 l (5 keg sudů) – viz příloha Protokol o odběru vzorků č. D008-60458/15/A02“* a dále *„Víno bylo odebráno z výčepních kohoutů umístěných na prodejní ploše u obslužného pultu. Keg sudy s vínem byly umístěny v zázemí provozovny“*. V protokolu o odběru vzorků č. D008-60458/15/A02 je pak rovněž uvedeno, co bylo kontrolováno. To, že bylo kontrolováno víno Chardonnay, potvrzuje i fotografie keg sudu s nápisem Chardonnay. Z uvedeného popisu je jednoznačně zřejmé, odkud a jak byl vzorek odebrán.

[26] Nejvyšší správní soud dal stěžovatelce za pravdu i v tom, že pro posouzení, zda bylo nevyhovující Chardonnay uváděno do oběhu, nebylo podstatné, zda bylo prodáno, či nikoli. K tomu viz § 3 písm. q) zákona o vinohradnictví a vinařství, podle něhož se uváděním do oběhu rozumí *nabídka produktu k prodeji, jeho prodej anebo jiná forma jeho nabídky ke spotřebě, včetně skladování pro potřeby prodeje, případně přepravy pro potřeby prodeje, nebo nabídky ke spotřebě*. Žalobce tedy naplnil tento znak správního deliktu

obsaženého v § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství již dne 2. 4. 2015, tedy v den, kdy inspektoři SZPI toto víno u žalobce nalezli.

[27] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že na uvedených zjištěních by nemohl nic změnit ani výslech J. D. Nadto je třeba zdůraznit, že J. D. byla přítomna jak při odběru vzorků dne 2. 4. 2015, tak dne 19. 5. 2015 při seznámení s výsledkem laboratorních rozborů. Při obou příležitostech podepsala kontrolní protokoly, proti jejichž obsahu nic nenamítala. Pozdější obranu žalobce lze proto hodnotit jako účelovou. Zdejší soud proto uzavírá, že stěžovatelka nepochybila, jestliže výslech J. D. neprovedla.

[28] Z uvedených důvodů proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), ve kterém bude postupovat v souladu s výše uvedenými právními názory (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu